

Viața veșnică

1. Viața veșnică în Vechiul Testament

»Este ca roua Hermonului, care se coboară pe Munții Sionului; căci acolo a orânduit Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie.« Psalm 133,3

»Mulți din cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața veșnică, și alții pentru rușine și dispreț veșnic.« Daniel 12,2

Vrem să medităm la privilegiul nespus de mare al vieții veșnice, care a fost dăruită credinciosului, așa cum ne-o prezintă Scriptura. Cu toate că în toate timpurile ea a avut importanța cea mai mare, stăruința cu privire la acest adevăr este astăzi necesară mai mult ca oricând, așa cum va constata orice credincios care citește aceste rânduri. Duhul rătăcirii are curajul să se ridice împotriva duhului adevărului. Adevărul cu privire la Hristos Însuși este nu numai periclitat, ci este răstălmăcit și subminat prin rătăcire; și rătăcirea împotriva Fiului este lucrul cel mai odios pentru Tatăl. Cât de fideli ar trebui să fie creștinii față de adevăr!

Căci Hristos a fost revelat nu numai ca Dumnezeu adevărat, ci și ca Viața veșnică (1 Ioan 5,20). Tatăl trezește morții și le dă viață (Ioan 5,21), și tot așa și Duhul Sfânt, cum arată Romani 8 în diferite aspecte, însă despre El, care este chipul Dumnezeului nevăzut, se spune categoric, că El *este* viața veșnică. El, Cuvântul veșnic, a devenit carne și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Căci din plinătatea Lui noi toți am primit har după har. Căci Legea a fost dată prin Moise, harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut (Ioan 1,14-18). De aceea apostolul spune (2 Timotei 1,10) că Hristos a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie. Ambele deci au fost prezente și numai în felul acesta au fost revelate personal în El prin lucrarea Sa și prin cuvintele rostite de El – duh și viață pentru ai Săi.

În Vechiul Testament lumina a strălucit numai slab cu privire la viața veșnică, expresiile erau relativ vag formulate și totuși suficient de clare, pentru ca acele care au primit cu adevărat mărturia lui Dumnezeu să li se facă cunoscut adevărata conștiință a unui viitor minunat. Aceasta o arată clar atât evangheliile sinoptice cât și evanghelia după Ioan (Matei 19,16; Marcu 10,30; Luca 10,25; Ioan 5,39). Credința lui Abel mărturisește moartea unui altuia pentru nevoia sufletului său. Nu puteau și alții să învețe ceva din aceasta? Înălțarea la cer a lui Enoch mărturisea despre o viață în cer, dar și pe pământ el a umblat în această viață, înainte ca Dumnezeu să-l ia. Nu era aceasta de ajutor credincioșilor de după el cu privire la viață? Când Avraam spune: »Să trăiască Ismael înaintea Ta!« (Geneza 17,18) cu greu ne putem imagina că el s-a gândit numai la pământ și la prezent. Fără îndoială și Psalmul 16,11 spune mult mai mult în cuvintele »Îmi vei arăta cărarea vieții«, așa ca și Psalmul 36,9: »Căci la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vom vedea lumina.«

Fundamentul direct a ceea ce chiar și iudeii din zilele Domnului nostru au recunoscut cu privire la viața veșnică constă probabil (așa cum deseori s-a remarcat) în locurile din Scriptură ca Psalmul 133,3 »viața pentru veșnicie«, și noțiunea din Daniel 12,2 (»Mulți din cei care

dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața veșnică, și alții pentru rușine și dispreț veșnic.». Și revelarea harului, pe care l-a auzit omul după căderea în păcat, a dat fără îndoială inimii dispuse a se căi, chiar de la începutul istoriei triste, nădejdea că Sămânța care va veni a femeii nu numai va nimici puterea răului, ci va binecuvânta pe credincioșii care vor privi spre Dumnezeu prin El și cu o viață nouă, care va birui moartea și vor fi capabili să-L savureze în pace pe El Însuși. Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua lui Hristos, și el a văzut-o și s-a bucurat. Iov știa atât de învierea celor drepti (Iov 19,25-27) în legătură cu ridicarea în ultima zi pe pământul acesta a Salvatorului rudă de sânge, cât și de învierea celor nedrepti (Iov 14,10-12) în legătură cu faptul că nici cerurile nu vor mai fi.

Vedem deci că în Vechiul Testament viața veșnică prezentată prin psalmi și profeți era legată cu zilele puterii și gloriei mesianice. În evanghelia după Matei 25,46 Domnul extinde așteptările iudaice la acei credincioși din toate națiunile, care la sfârșitul timpului vor primi pe mesagerii evangheliei Împărăției. Se vorbește într-adevăr de tot Israelul, dar categoric se aplică numai la zece seminții, care vor dormi așa mult timp în țărână, și la cei dintre națiuni, care în timpul acela vor crede. Părea să nu fie necesar să se spună și despre rămășița iudaică temătoare de Dumnezeu.

2. Viața veșnică în evanghelia după Ioan

Texte biblice: Ioan 3,14-17; 5,24-25; 6,54; 8,12; 8,52; 10,10; 10,26-30; 11,25-26; 12,50; 14,6; 14,19-20; 17,2-3; 20,31

În Ioan capitolul 3

Toate acestea sunt adevărate, dar încă nu este adevărul deplin. Acum urmează ceea ce este specific creștin. Acum găsim o mare parte a ceea ce este »mai bun«, pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi. Lui, Cel demn, potrivit cu demnitatea Sa, prin care harul și adevărul au căpătat existență și formă, I-a fost rezervat să facă cunoscută viața actuală, și anume în Evanghelie, care începe cu Fiul, necunoscut de lume și lepădat de propriul Său popor.

Potrivit revelărilor, Nicodim este primul căruia i se dezvăluie, și aceasta pe când el era încă unul care punea întrebări, a cărui conștiință într-adevăr era atinsă, dar nu era încă născut din nou. Domnul Însuși i se prezintă venit în carne ca fiind singura cale prin credință spre Tatăl și prin aceasta corectează lipsa de cunoaștere despre ceea ce învățătorii iudei ar fi trebuit să știe din vechile prorocii despre lucrurile pământești ale Împărăției. Ce Martor binecuvântat este El, care spune despre Sine, că nimeni nu s-a suit la cer în afară de Acela care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care *este* în cer (nu: „era în cer”)!» Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« (Ioan 3,14-16). Binecuvântarea este deci darul vieții veșnice, urmată de asigurarea că nu va pieri, ci va fi mântuit (versetul 17), ca revărsare a harului divin. Credinciosul a fost adus în Hristos să primească viața cunoscută, viața veșnică, care este capabilă să cunoască și să savureze pe Dumnezeu Însuși.

În Ioan capitolul 5

Dacă în Ioan 4,14 se spune că Duhul Sfânt a fost dat credinciosului ca să devină în el un Izvor de apă, care curge în viața veșnică, atunci Ioan 5 arată acest Izvor. Nu vindecarea îi lipsește omului bolnav de păcat, ci viața. Vizita unui înger este destul de insuficientă; El este prezent, Fiul lui Dumnezeu și Fiu al Omului. Isus dă viața în părtășie cu Tatăl. Să-L primești pe El ca Fiu al lui Dumnezeu, aceasta dă viață, dar dacă El este respins, atunci cândva vei avea parte de El ca Fiu al Omului exclusiv ca Judecător. Și astfel va fi o înviere dublă: cea a vieții, pentru aceia care au practicat binele (rezultatul vieții divine); și cea a judecății, pentru aceia care au practicat răul (ca morți în păcate și fărădelegi). Dacă ei nu au crezut în Fiul lui Dumnezeu, ei nu vor scăpa de El, când El ca Fiu al Omului va face judecata. »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață« (versetul 24). Aici este revelat categoric, că cel care crede în Hristos are viața veșnică. Aceasta nu este numai posesiune de viitor, ci este actuală. Așa cum este de sigur că el nu vine la judecată, tot așa de sigur este că el a trecut din moarte la viață. În versetul 25 găsim exact aceeași asigurare solemnă. »Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-L vor asculta vor trăi.« Să-L auzi pe El, și anume »acum«, este clar diferențiat de auzirea glasului Său când mai târziu, mai întâi cei care au parte de întâia înviere și după aceea cei care vor fi treziți pentru judecată sau moartea a doua, vor fi chemați să iese afară din morminte. Ce cuvânt serios pentru aceia care au cercetat Scripturile, crezând că în ele au viața veșnică. Într-adevăr, Scripturile au vorbit despre Isus, dar iudeii nu au vrut să vină la El, ca să aibă viața veșnică. Căci în El, nu în Scripturi, era viața; și viața este lumina oamenilor.

În Ioan capitolul 6

În mod potrivit urmează capitolul 6, unde sunt lăsate la o parte orice lucru și pentru un moment chiar și gloria Sa mesianică proprie, potrivit făgăduințelor și prorociilor. Isus este prezentat ca adevărata pâine, pe care o dă din cer Tatăl. Aceasta este El Însuși, Cel devenit carne, pâinea vieții; pentru ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică și în afară de aceasta, dar ca o consecință sigură, să fie înviat de El în ziua de apoi. Aceasta provocă necredința întunecată a iudeilor, și Domnul mărturisește din nou autoritar: »Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de la urmă.« *Posedarea* vieții este deja acum realitate, și rezultatul, și anume învierea trupului nostru, nu este mai puțin minunat și sigur decât victoria desăvârșită a vieții în Hristos asupra morții.

Noi însă ar trebui să păstrăm în amintire că Ioan vorbește despre viața veșnică în sensul de viitor, ca în Ioan 4,14; 5,39; 6,27; 12,25.

Deoarece știa în Sine Însuși, că nu numai iudeii, ci și ucenicii Săi cârteau cu privire la acest cuvânt străin pentru gândirea iudaică, Isus a spus: »Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?« Iarăși este El Însuși, nu numai Mesia întrupat, nu numai Mesia mort, ci înălțându-Se la cer; o schimbare care depășește orice așteptare iudaică, acum, când Mesia a fost cândva aici. Este însă caracteristica creștinismului, să-L știm acolo, chiar dacă unui alt apostol i-a fost dat să

prezintă aceasta în legătură cu taina despre Hristos și Adunare. Mareele adevăr aici este Fiul Omului, nu ca Judecător al celor vii și al celor morți, ci ca hrana intermediară pentru credința creștină și ca Intermediar, ca acum să ai viața veșnică și în ultima zi cununa acesteia, fără ca nici măcar un suflet, care a crezut, să piardă vreuna din cele două, în opoziție clară față de speranța mesianică distrusă a inimilor iudaice. Să primești pe Fiul devenit om, lepădat de iudei, înseamnă să ai viața veșnică. Însă El trebuia să moară, ca să glorifice pe Dumnezeu și să elibereze pe omul păcătos, și în felul acesta credința mănâncă trupul Său și bea sângele Său. Necredința părea să-L onoreze venit în carne. Însă ea și-a trădat vrăjmășia ei față de Dumnezeu și satisfacția ei cu simpla umanitate, prin aceea că s-a poticnit de harul mai mare, de smerenie și de judecata asupra păcatului și nu a recunoscut că prin aceasta s-a introdus o stare nouă, care garantează posesiunea vieții veșnice deja acum și este rezultatul minunat și sigur al acelei stări înfăptuite. Cuvintele Lui sunt cu adevărat Duh și viață.

În Ioan capitolele 7, 8 și 9

În Ioan 7 auzim (ca și în capitolul 4) nu de „viață”, ci de „apă vie”. Aceasta este mai mult, este Duhul în putere: pe de o parte ca izvor lăuntric, care curge, puterea pentru adorare, pe de altă parte ca râuri, care curg, puterea de mărturie pentru El, Cel lepădat de iudei, dar care este deja glorificat la dreapta lui Dumnezeu.

În capitolele 8 și 9 Domnul este revelat pe deplin și lepădat, revelat în primul rând în Cuvântul Său și prin aceasta în natura Lui divină și în Persoana Sa, și în al doilea rând în lucrarea Sa, când El a devenit Om și a lucrat ca aceia care se lăudau și se încredeau că văd, să devină juridic orbi, iar aceia care nu vedeau, care erau născuți orbi, au văzut clar și potrivit cu Dumnezeu. Avem aici în ambele capitole pe Hristos ca lumină a lumii, cu efectul minunat, că acela care Îl urmează, are »lumina vieții« (Ioan 8,12). Aceasta nu este numai, să cunoști pe Hristos, ci să-L ai ca viață a ta, Lumina oamenilor. Acum noi avem nevoie foarte mare de ea aici, în lumea întunericului, chiar dacă plinătatea savurării depline acolo sus va veni în curând. Însă ceea ce este necesar, nu mai este ca: »Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea« (Ioan 8,52). El folosește expresii simbolice, însă accentuează în modul cel mai clar, că prin păzirea cuvântului Său El va da viața, care este mai presus de moarte, după cum satan prin minciuna lui ucide. Hristos este lumina vieții.

În Ioan capitolul 10

Capitolul 10 este mai simplu și mai clar. »Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească« (Ioan 10,10). Ca Om întrupat El era viața și El a dat-o celui care crede; dar când a murit și a înviat, era viața Sa în puterea învierii, în care toate greșelile sunt iertate (Coloseni 2,13). El era realmente viața din belșug și ea s-a arătat în ziua învierii, când El a insuflat-o în ucenicii Săi, așa cum El niciodată nu a făcut (Ioan 20,20). În concordanță cu cele spuse mai înainte, că nașterea nu are loc numai din Cuvânt (despre care apa este un simbol), ci și din Duh, El spune acum: »Primiți Duh Sfânt«, căci exact acesta era caracterul, cu toate că Apărătorul nu era încă dat, ca în puterea personală să locuiască în ei. Și aici este amintită impresionant neluarea în considerare a păcatelor, prin aceea că El dăruiește ucenicilor funcția administrativă, să ierte păcatele altora sau să le păstreze, în funcție de modul în care o cere

situația în slujirea lui Dumnezeu. Este un acces important, care este vestit clar aici și care se face simțit, așa cum am văzut. Persoana Sa și lucrarea sa sunt cheia.

Pe parcursul capitolului Domnul nostru explică iudeilor, de ce ei au respins orice dovadă și orice mărturie. »Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.« (Ioan 10,26-30). Aici este garantată siguranța infailibilă, că nici eșecul lăuntric și nici autoritatea exterioară nu vor putea periclita viața lor; ea este păstrată prin Tatăl și Fiul, care în grija lor plină de dragoste față de oi nu sunt cu nimic mai prejos decât în natura lor divină.

În Ioan capitolele 11 până la 14

În capitolul 11 versetul 25 Isus vestește: »Eu sunt învierea și viața.« Învierea lui Lazăr mort și îngropat era o mărturie grăitoare despre aceasta. Chiar dacă această înviere a avut loc numai cu privire la viața naturală, cuvintele care urmează după aceea privesc peste aceasta spre împlinirea deplină: »Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată« (Ioan 11,25-26). Așa va fi la venirea Sa. Credinciosul, care a murit, va învia și, în ceea ce privește corpul, va trăi veșnic; credinciosul care va fi în viață, nu va muri, ci ceea ce este muritor va fi înghițit de viață. Expresia „viață veșnică” nu este folosită aici, însă exact aceasta vrea să se spună, și anume viață în asemănare deplină și trupește cu El, spre gloria cerească și veșnică.

În capitolul 12 versetul 50 Domnul adaugă: »Știu că porunca Lui (a Tatălui) este viața veșnică.« Tatăl I-a dat ce El trebuia să spună și să vorbească. Viața veșnică, nu purtare de grijă sau acțiune de guvernare era tema minunată a rânduiei Tatălui și a vestirii plină de har din partea Fiului. Dacă El și cuvintele Lui pline de har nu vor fi primite de cineva, atunci aceste cuvinte, pe care El le-a rostit, îl vor condamna în ultima zi.

În capitolul 14, versetul 6, Domnul rostește cuvinte față de Toma, potrivite cu Dumnezeu, ca să-i alunge descurajarea și înclinația lui de a se poticni de greutate: »Eu sunt calea și adevărul și viața«. În Fiul ei puteau vedea pe Tatăl, pe care El Îl vestea și L-a revelat. Drept urmare El Însuși era calea spre Tatăl și de asemenea era și Cuvântul viu, sau Adevărul, și de asemenea și viața, natura divină, singura care este capabilă să-L recunoască ca Dumnezeu și Tată și să-L savureze. Acest fapt este așa de adevărat (și când Duhul Sfânt va fi dat, El va face pe ucenici capabili să înțeleagă pe deplin aceasta), că Hristos nu întârzie să spună în versetele 19 și 20: »Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.« El este cu adevărat viața noastră! »În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.« În ziua aceea ucenicii nu-L vor mai putea vedea în trup pe Isus, așa cum iudeii vor vedea odată pe Mesia, ci numai în Duh. Dar viața lor și cunoașterea lor ca și creștini va fi, că Hristos este în Tatăl, ei sunt în El (așa cum este accentuat în epistola către Efeseni) și El este în ei (așa cum este prezentat în epistola către Coloseni): aceasta este cunoașterea adevărată și sigură și privilegiul creștinului.

În Ioan capitolul 17

Ioan 15 începe cu aducerea roadei pentru Tatăl ca urmare a rămânerii noastre în Hristos. După aceea ucenicii sunt pregătiți pentru ura din partea lumii, pentru aceasta fiind întăriți prin mărturia Duhului, pe care Hristos Îl va trimite de la Tatăl, alături de tot ceea ce ei de la început au auzit și au văzut. După aceea capitolul 16 tratează lucrarea Duhului prezent pe pământ, față de lume și în credincioși. Însă în capitolul 17,2.3 găsim pe Fiul, Omul al doilea, cu autoritatea dată Lui de către Tatăl, și tema deosebită, că El dă viața veșnică tuturor acelor care I-au fost dați. »Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.« Lucrarea Sa, ca aceea a gloriei Tatălui pe pământ, este amintită abia după aceea și este diferită de aceasta. Că El dă viața veșnică, acest fapt este pus pe prim plan, căci este legat de credința în Persoana Sa, fără să se ia în considerare puterea suplimentară, atunci când El a înviat dintre morți.

Și aici ea este prezentată obiectiv și totuși în principal aplicată la starea noastră subiectivă. Căci Domnul vorbește despre felul cum credința noastră se prezintă în deplina ei dimensiune creștină. Viața veșnică o au aceia care au primit revelația minunată, în opoziție clară cu concepția iudaică despre Iehova și Unsul Său. Până acum El a locuit în întunericul cel mai mare. Înainte ca Tatăl să fie revelat în Fiul, pe care El L-a trimis ca Om, adevăratul Dumnezeu nu era cunoscut. Și El poate fi cunoscut ca atare numai prin puterea Duhului Sfânt, care va veni, așa cum Domnul a arătat deja. Dumnezeu nu putea face ceva mai înalt, mai adânc, mai aproape (spunem aceasta cu respect profund). În aceasta constă viața veșnică pentru noi, ca o revelație obiectivă. Revelarea planurilor cerești cu dimensiunea lor uriașă a fost lăsată în seama Duhului Sfânt, prin apostolul care urma să fie ales prin harul suveran pentru aceasta, când mântuirea a făcut corespunzători pe cei care cred, pentru a primi ceea ce ei acum încă nu puteau să poarte. Însă aici Domnul concentrează învățătura Sa în puține cuvinte cu profunzime minunată, prin aceea că El introduce pe ai Săi în părtășia cu Tatăl și cu Fiul, o părtășie care depășește pe toate celelalte și care va deveni definitiv posesiune a lor în ziua învierii Sale.

Aici nu este vorba numai de viața veșnică, așa cum Hristos a dat-o acelor care au crezut în El în timpul vieții Lui pe pământ, ci viață în dimensiunea ei deplină pentru creștin. Nicidecum nu este viață naturală, ci supranaturală; nu de la oameni, ci de la Dumnezeu, nu o restaurare a vieții lui Adam dinaintea căderii lui în păcat, ci viață în Fiul; viața Omului al doilea, nu a primului. Fiecare credincios, care a trăit vreodată pentru Dumnezeu, a avut această viață, căci nimeni n-a putut trăi vreodată pentru Dumnezeu, numai dacă a avut viața pe care a dat-o Fiul, El fiind subiectul credinței fiecărui credincios, chiar dacă El abia la venirea Sa a fost revelat ca Fiul al Dumnezeului Cel viu, singurul Fiul născut al Tatălui. Viața, care era în El și care a dat viață tuturor celor care cred, a putut prin El în părtășie cu Tatăl să obțină caracterul ei desăvârșit abia atunci când El a fost revelat în carne, și privind gloria Lui, adăugăm noi, aceasta nu simplu pe baza Persoanei Sale, ci pe baza lucrării Sale, așa cum toate celelalte intenții ale lui Dumnezeu sunt în favoarea noastră. De aceea aici se pune accentul pe »viața veșnică« și pe însușirea declarată a acesteia, să dea cunoștință despre Tatăl și despre Fiul Său, pe care El L-a trimis, Isus Hristos.

Cunoașterea Tatălui și a Fiului Său Isus, pe care El L-a trimis deja, este faptic posesiunea vieții veșnice; cele două lucruri sunt de nedespărțit. Însă în tot Vechiul Testament ea nu a avut caracterul acesta, și nici nu putea să-l aibă, până când a venit Fiul lui Dumnezeu și ne-a dat

pricepere ca să-L cunoaștem pe El, Cel adevărat, și aceasta este inclus în acest verset. Cu toate acestea toți credincioșii erau născuți din Dumnezeu; numai că Hristos acum a dat dreptul aceluia care cred în Numele Său (Ioan 1,12.13). Însă El Însuși a spus în Luca 20,35.36, că toți credincioșii sunt fii ai lui Dumnezeu, că ei sunt fii ai învierii (aceasta înseamnă dintre morți), „întâia” și „cea mai bună” înviere a vieții. Ei erau născuți din Duhul și aveau ca și noi adevărata viață, chiar dacă ei nu au înțeles-o. Dar I-a plăcut lui Dumnezeu, s-o denumească ca »viață veșnică«, când Hristos a fost primit pe când era respins și mult mai mult când a fost glorificat. Însă ea a fost totdeauna în Fiul, și credincioșii au posedat-o în El, în legătură neîntreruptă cu El ca Izvor.

În Ioan capitolul 20

Permiteți-mi să citez încă câteva cuvinte din evanghelia după Ioan 20,31, unde apostolul comentează, că au fost scrise numai un anumit număr de semne, în timp ce multe altele, pe care Domnul le-a făcut înaintea ucenicilor Săi, nu sunt amintite. »Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând să aveți viața în Numele Lui.« Scriptura este cu atât mai desăvârșită, pentru că planul divin lasă la o parte tot ce nu este necesar să facă clar gândurile Sale, oricât de mărețe ar fi fost unele fapte și cuvinte. O adăugare nefolositoare, oricât de măreață ar fi ea în sine însuși, ar fi fost în realitate o lipsă. Tot așa cel mai bun om nu este în stare să înțeleagă acest plan, numai dacă el a fost inspirat de Dumnezeu să scrie. Aici însă se prezintă clar ținta pentru cititor. Cerința prioritară dintre toate cerințele lui Dumnezeu este ca noi să credem că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Și tema prioritară între temele cele mai minunate este să ai viață în Numele Său. Aceasta este viața veșnică, cum Domnul o denumește deseori, nu numai în Ioan 17,2.3, ci și în capitolele 3, 5, 6, 10 și 12. Ea a fost totdeauna viața veșnică, dar înțelepciunea divină a rezervat lui Hristos Cel lepădat să reveleze și să dea această viață. El dă această existență nouă, permanentă și divină; și credinciosul o primește și în puterea acestui dar va fi glorificat cu Hristos. El este deja acum un Duh dătător de viață. Rezultatul minunat pentru corpul nostru va veni la revenirea Sa.

3. Viața veșnică în epistolele lui Ioan

Texte biblice: 1 Ioan 1,1-4; 3,1-3; 5,1-5; 5,12-13; 5,20

În 1 Ioan capitolul 1

În cele două epistole scurte ale lui Ioan stă la bază în înțelepciune divină adevărul și dragostea și în prima epistolă ele sunt prezentate detaliat, unde din nou viața veșnică este permanent principiul dominant. Așa cum înțelepciunea în Proverbe 8 se referă la Hristos, așa este aici viața veșnică în introducerea minunată. »Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, - pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; - deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și

cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină. «Revelarea vieții în dimensiunea ei cea mai deplină a avut loc față de apostoli (chiar dacă nu exclusiv numai față de ei), pentru ca ei să poată relata altora despre ea, care apoi la rândul lor prin învățătura fidelă să aibă bucuria deplină prin participarea la părtășia lor cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, pe baza vieții veșnice, a vieții – așa cum Ioan o descrie -, înainte ca ea să fie revelată, care era la Tatăl, nesupusă niciunei îngrădiri în timp; căci El era veșnic.

Descrierea nu este așa de abstractă ca în Ioan 5,26 («Tatăl are viața în Sine Însuși»), ci personală («la Tatăl», *πρὸς τὸν Πατέρα*); aceasta nu o poate tăgădui nimeni. Umblarea într-o astfel de lumină conduce necondiționat la o astfel de părtășie. Restul capitolului ne arată mesajul divin, care judecă orice mărturie falsă, în timp ce cel sincer savurează harul care curăță de orice păcat prin sângele lui Isus, Fiului Său. În slujba de apărare a celui drept înaintea Tatălui s-au luat măsuri pentru eșecul lui (1 Ioan 2,1.2), și El este și ispășirea în valoarea ei permanentă și aplicarea ei cea mai cuprinzătoare.

În 1. Ioan capitolele 2 și 3

Începând cu 1 Ioan 2,3 urmează apoi aplicarea practică la aceia care poartă Numele Lui: 1. Ascultarea (versetele 3-6); dragostea (versetele 7-11); ambele însușiri necesare și acțiuni ale vieții în creștin, în opoziție cu mărturisitorii falși. Urmează o expunere bogată în conținut cu privire la familia lui Dumnezeu și varietățile ei în versetele 12-28, unde fiecare este apelat cu privire la aceste contraste, fiecare clasă (părinți, tineri, copii și copilași). Singura referire categorică la viața veșnică este în versetul 25, unde făgăduința este prezentată ca fiind înainte de a fi lumea și nu că ea este astăzi o făgăduință neîmplinită.

După aceea Ioan într-o intercalare a harului revine în capitolul 3,1-3 la tema referitoare la neprihănirea practică ca dovadă de a fi născut din El, Cel drept. Intercalarea consolidează atenționarea cu privire la fărădelege. După aceea el reia firul, prezintă însă pe Hristos ca pe Cel curat, care nu numai a îndepărtat păcatele noastre și era fără păcat, ci și ca Cel care oferă o natură care corespunde naturii Sale, și aceasta atât în dragoste cât și în dreptate. În opoziție cu aceasta urăște lumea; și așa cum știm, că noi am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați, așa este cel care urăște pe fratele său, un ucigaș; și noi știm, că nici un ucigaș nu poate avea viața veșnică rămânând în el, așa cum are cel credincios.

1 Ioan capitolul 5

Sărim acum peste restul capitolului al treilea și peste capitolul prețios patru, căci următoarea prezență directă o găsim în capitolul 5,1-5: «Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El. ... pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea.» Numai egoismul se poate îndoii că oricine este născut în sens spiritual din Dumnezeu are și viața divină în Fiul Său și că »viața veșnică« este o viață superioară sau viitoare. Căci în Ioan 6,40.47 este prezentată viața veșnică atât ca rezultat al credinței în El, Cel întrupat, cât și al credinței în faptul că El a dat Trupul Său, să fie mâncat, și sângele Său, să fie băut (versetul 54), adică ca rezultat al credinței în moartea Sa. Și cine ar putea trece cu vederea, că expresiile »viața veșnică« și »viața« în versetele 11 și 12 se pot înlocui una cu alta, chiar dacă înțelegerea divină exprimă una mai complet decât cealaltă. Însă ambele se referă la aceeași viață a lui Hristos. Nu mai puțin

adevărat este că credincioșii din Vechiul Testament erau născuți din Dumnezeu și erau umpluți cu aceeași viață, chiar dacă nu se poate spune despre ei, că au crezut în Domnul nostru Isus ci aveau numai o nădejde vie în Acela care va veni. Acesta era inevitabil caracterul credinței lor, dar era credință, credința aleșilor lui Dumnezeu din zilele acelea. Nici un credincios inteligent nu se îndoiește de partea lor cea bună prin harul lui Dumnezeu, har pe care noi, cei pentru care Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun, nu trebuie câtuși de puțin să-l devalorizăm sau să ne îndoim. Tot așa de puțin era o parte mică a binecuvântării mari, de a crede în Isus, care a fost revelat de Tatăl ca Fiul al lui Dumnezeu, al Dumnezeului cel viu, care Însuși a venit cu apă și sânge și căruia I-a dat mărturie atât Duhul cât și apa și sângele. »Și mărturia este aceasta; Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.« Nouă ea ne-a fost revelată cum nu putea fi revelată credincioșilor din Vechiul Testament, și noi o cunoaștem de aceea așa cum ei nu puteau s-o cunoască. Aceasta o confirmă pe deplin versetul următor: »V-am scris aceste lucruri ca să știți, că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.« Ce privilegiu este pentru noi această cunoaștere sigură și cât de existențial caracteristic pentru creștinătate! Epistola nu se încheie fără să ne amintească că noi pe lângă multe alte realități cunoscute să știm și aceasta, că »Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.« Ce ziditor și prețios este aceasta pentru noi! Ce apărare împotriva oricărui idol!

4. Viața veșnică în scrisorile paulinice

Locuri biblice: Romani 5,17-18; 6,4; 8,2+10-11; 2 Corinteni 4,10-11; 5,4+15; Galateni 2,20; Efeseni 1,4-5; 2,6; Filipeni 1,21; Coloseni 2,11-13; 3,1-4

În epistola către Romani

Nu era misiunea lui Pavel să scrie credincioșilor despre darul vieții veșnice. În această epistolă sunt prezentate detaliat dreptatea și planurile lui Dumnezeu, la baza cărora stă lucrarea lui Hristos, cărora învierea și înălțarea Sa la cer le dă un caracter ceresc și care în cele din urmă vor fi încununuate prin venirea Sa. De aceea el vorbește despre viața veșnică la sfârșit (Romani 2,7; 5,21; 6,22).

Totuși el vorbește nu numai despre domnia în viață, ci și despre îndreptățirea vieții (Romani 5,17-18), o expresie remarcabilă și un privilegiu minunat, pe care creștinul îl poate savura deja astăzi. Este nu numai viața »veșnică«, ci viață în înviere și în putere. Justificarea prin sângele Său rezolvă problema păcatelor noastre, justificarea prin viața Sa de înviere merge mai departe și rezolvă problema păcatului (a păcatului în carne, nu a răului practicat de noi, ci a eului nostru rău) în El, Cel mort și înviat. De aceea în capitolul 6,4 suntem solicitați »să umblăm în înnoirea vieții«. Aceasta se referă foarte sigur nu la umblarea noastră cu Hristos, când vom fi în glorie, ci la umblarea noastră aici pe pământ. Însă aceasta are ca premisă, că viața lui Hristos este acum a noastră ca și atunci când totul va fi desăvârșit. Nu este nimic altceva decât viața veșnică. Și așa cum Hristos a înviat și trăiește pentru Dumnezeu, tot așa și noi să ne ținem morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu în Hristos Isus.

Moartea și învierea Sa au o așa valoare, că Romani 7 poate spune, că dacă noi am fi evreu din evrei, am fost »făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fim ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu« - un rezultat, care fără viață, fără viața veșnică nu ar fi posibil.

Tot așa spune Romani 8,2, că legea (nu a lui Moise, ci) »Duhului de viață în Hristos« (compară cu Ioan 20,22) m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Este viața Sa de înviere dăruită nouă, forma în care El dă fiecărui credincios viața veșnică. Conlucrarea Duhului Sfânt în această viață este accentuată clar, și prin aceasta, ceea ce este acum este clar diferențiat de desăvârșirea lucrării Sale, când trupul va fi adus la viață (Romani 8,10.11).

În prima epistolă către Corinteni

În 1 Corinteni 9 și 10 este scris spre atenționarea noastră despre pericolul puterii fără viață. Tema străbate chiar întreaga epistolă. În epistola a doua aceasta devine mai clar (2 Corinteni 2,16; 3,6). După aceea suntem solicitați în 2 Corinteni 4,10.11, să purtăm »întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru; pentru că noi, cei care trăim, întotdeauna suntem dați morții datorită lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în carnea noastră cea muritoare.« Se poate exprima mai clar, că credinciosul are deja acum viața Sa, viața veșnică, chiar dacă trupul nostru este încă muritor și așteaptă »învierea« (nu numai „prin”, ci) cu Isus (versetul 14)? Acest triumf este asupra morții (»ceea ce este muritor va fi înghițit de viață«; capitolul 5, versetul 4). Și la ce viață se referă 2 Corinteni 5,15 în aceia »care trăiesc«, în contrast cu aceasta, că »toți au murit«? Nu este aceasta viața veșnică și viață din belșug? Și nu este ea aici și acum? »De aceea, dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă«. Ce ar putea fi mai clar? Trebuie să fi deja împietrit, ca să tăgăduiești, că aceasta se referă la timpul actual, numai pentru că împlinirea desăvârșită va avea loc abia la venirea lui Hristos; sau să tăgăduiești că noi »avem această comoară« (capitolul 4,7), numai pentru faptul că ea este »în vase de lut«.

În epistola către Galateni

Epistola către Galateni nu vorbește o altă limbă. În ce fel a fost revelat Fiul lui Dumnezeu în Saul din Tars, atunci când el a fost chemat (1,16), dacă nu ca viață – Hristos viața noastră? Tot așa spune apostolul în capitolul 2,20: »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.« Se poate îndoii vreun credincios, că această viață este viața veșnică? În capitolul 5,25 se spune: »Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.« Poate cineva să fie așa de îndrăzneț să despartă aceasta de Hristos sau să tăgăduiască, că viața veșnică este astăzi?

În epistola către Efeseni

În epistola către Efeseni suntem văzuți ca aceia care sunt binecuvântați cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos. Nu avem noi acum o natură nouă, sfântă și fără cusur în dragoste, corespunzând planului lui Dumnezeu (Efeseni 1,4-5)? Hotărârea mai dinainte a înfierii sau adoptării este ea exclusiv viitoare? Poate exista vreuna din ele fără viața

veșnică? Capitolul 2 respinge categoric astfel de gânduri și vestește, că Dumnezeu, care este bogat în îndurare, din pricina multei Sale dragoste față de noi, pe noi, care eram morți în păcate și greșeli, ne-a adus la viață – cu Hristos – și ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2,6). De ce poate fi această viață depășită? Este clar un privilegiu actual, despre care nu se poate spune nici despre credincioșii din Vechiul Testament și nici despre credincioșii din Împărăția de o mie de ani că îl au. Este viață veșnică, dar chiar mai mult. Este adevărul paulinic, care i-a fost dat prin inspirația Duhului lui Hristos, nu numai despre a da viață, despre care vorbește Ioan ca despre o realitate care aparține în totalitate timpului actual, ci despre Hristos, înviat dintre morți, și despre credincios, care a fost făcut deja viu și înviat împreună cu El și așezat în El – așa cum știm din alte locuri – și care așteaptă să șadă împreună cu El, când va fi transformat la venirea Sa.

»Un om nou« (Efeseni 2,15) presupune existența vieții și a unei poziții privilegiate deja astăzi. Același lucru este valabil pentru locuirea lui Hristos prin credință în inimile noastre și pentru priceperea spirituală și pentru cunoașterea dragostei Sale, care întrece orice cunoștință (Efeseni 3). Același lucru este valabil și pentru solicitarea de a umbla corespunzător acestei chemări minunate a lui Dumnezeu (Efeseni 4), nu numai de unul singur, ci și în comun, prin aceea că ne-am îmbrăcat cu omul nou și ne-am dezbrăcat de omul vechi. Același lucru este valabil în Efeseni 5, când noi ca și copiii preaiubiți trebuie să fim imitatori ai lui Dumnezeu și să umblăm în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, și ca și copiii ai luminii și nu ca niște neînțelepți, ci ca înțelepți, înțelegând care este voia Domnului – la toate acestea viața este premisa.

În epistola către Filipeni

Filipenilor le scrie Pavel despre practica creștină. »Pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig« (Filipeni 1,21). Cum să fie viața pentru noi Hristos, fără să ai pe Hristos ca viață a noastră – și aceasta incontestabil ca viață veșnică? Așa după cum credința în El era mijlocul pentru aceasta, tot așa umplerea lor cu roada neprihănilor (versetul 11) și suferința lor pentru El (versetul 29) nu puteau să fie fără realitatea existentă. Să predici pe Hristos din duh de invidie și ceartă se poate face ușor fără viață, dar fără viață nu se poate prezenta Cuvântul fără a fi în starea de copii ai lui Dumnezeu fără cusur și curați sau prin lepădare de sine să glorifici pe Hristos sau să înveți să te mulțumești cu ce ai.

În epistola către Coloseni

În epistola către Coloseni viața în Hristos este pretutindeni nu la suprafață. Pavel nu a încetat să se roage, ca noi să umblăm în chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți, aducând roadă și crescând; foarte sigur nu fără viață. De aceea și mulțumirea adusă Tatălui, care ne-a făcut capabili pentru moștenirea sfinților în lumină (capitolul 1). Însă în capitolul 2 devine și mai clar. Cum să umble ei în Hristos, pe care L-au primit deja, fără să aibă viața în Hristos? Pe când noi eram morți în greșelile noastre și în firea noastră necircumcisă, Dumnezeu ne-a adus la viață cu Hristos, prin aceea că El a iertat toate greșelile noastre și ne-a înviat împreună cu El. Aceasta înseamnă nu numai viața veșnică, ci înseamnă să ai viața Sa, în forma cea mai înaltă și în legătura cea mai strânsă cu El. Așa se spune și în capitolul 3, că ei, ca unii care au înviat împreună cu Hristos, să caute ce este sus, și să nu se gândească la ceea ce este pe

pământ. »Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« Dar tot așa El este deja acum viața noastră, chiar dacă nu este așa de deplin cum va fi atunci.

În restul scrisorilor paulinice

Nu este necesar să căutăm dovezi asemănătoare în scrisorile către Tesaloniceni, Evrei și în cele adresate lui Timotei, Tit și Filimon. Pretutindeni este premisa, că toți posedă viața veșnică, cu excepția mărturisitorilor de formă. Nu vrem să forțăm solicitarea din 1 Timotei 6,12: »Apucă viața veșnică«, sau în versetul 19: »adevărata viață«, în contrast cu lucrurile care sunt așa de ispititoare pentru carne. Aici înaintea privirii stă finalul minunat. Dar aceia, care nu au pe Hristos ca viață a lor, vor obosi în facerea binelui, ei sunt morți, în timp ce trăiesc. Însă 2 Timotei 1,1 se pare că se aseamănă cu felul de prezentare al lui Ioan referitor la viața în Hristos, care a fost adusă acum la lumină prin Evanghelie. Și la compararea cu Tit 1,2 și Tit 3,7 vedem diferența între speranța creștină și speranța iudaică.

5. Viața veșnică în restul epistolelor

Locuri biblice: Iacov 1,18; 2,18; 1 Petru 1,3; 2 Petru 1,3-4; 2,20-22; Iuda 17-21

În epistola lui Iacov

Epistola lui Iuda se adresează »celor douăsprezece seminții care sunt împrăștiate«, și reia tema »Cuvântului de la început despre Hristos« (Evrei 6,1). Ea insistă nu numai cu privire la mântuire, ci și la viață, dăruită de Tatăl luminilor, care ne-a născut potrivit vocii Sale prin Cuvântul adevărului. Nimic altceva nu Îl satisface în afara acestei naturi noi. Nimeni nu poate arăta credința sa în altceva decât prin faptele sale (capitolul 2). Credința, care nu are fapte corespunzătoare, este fără rod și moartă. »Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie« (Iacov 1,19). Cuvântul dă viață, prin aceea că El prezintă sufletului pe Hristos, și prin rămânerea în Hristos urmează roada; căci viața nouă trăiește prin dependența de El. Această epistolă privește partea practică și dreaptă, judecă pe baza unei legi a libertății concordanța între căile, cuvintele și inimile noastre, caracterizează prietenia cu lumea ca vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, cerând răbdare până la venirea Domnului.

În epistolele lui Petru

Viața din belșug este prezentată ca parte actuală a creștinilor iudei, cărora Petru le adresează prima sa scrisoare. »Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți...«, și așa mai departe. La sfârșit ca și la început este arătată clar viața nouă a harului și adevărului, și așa cum noi am fost născuți prin Cuvântul lui Dumnezeu, tot așa suntem și hrăniți (capitolul 2). Bărbații și femeile dintre ei sunt îndemnați ca împreună-moștenitori ai harului vieții. Dacă ei nu ar avea viața deja acum, ei nu ar putea să locuiască împreună nici măcar un ceas sau un moment.

Scrisoarea a doua adresată aceluiași destinatar consolidază aceleași gânduri în capitolul 1,3.4 și confirmă posesiunea unei naturi divine și nu numai o schimbare morală. La cine nu este mai mult decât aceasta, aceluia îi este prezentată pierzarea totală, prin aceea că se întoarce înapoi la lucrurile de care a fugit. Numai viața veșnică rămâne. Altfel este totdeauna numai un câine sau o scroafă spălată – ei nu au fost niciodată născuți din Dumnezeu.

În epistola lui Iuda

Iuda se referă mai mult la decăderea îngrozitoare decât la fărâdelegea, pe care Petru o stigmatizează, chiar dacă ambele pot fi prezente în aceeași persoană. Însă el scrie fără îngrădire la »cei chemați, care sunt iubiți de Dumnezeu Tatăl, și păstrați pentru Isus Hristos«, având în vedere creștinătatea decăzută și judecata Domnului asupra păcătoșilor, când El va veni în mijlocul miilor de sfinți ai Săi. Cei preaiubiți trebuie deocamdată să se zidească pe credința lor preasfântă, rugându-se în Duhul Sfânt, și să se păstreze pe ei înșiși în dragostea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos spre viața veșnică. Fără îndoială aici este vorba de „final”, dar nu a existat nici un început al harului, fără să se creadă în El și în Numele Lui și să primești viața, pentru ca în ultimul timp al batjocoritorilor, care umblă după poftele lor păcătoase, să umble după voia lui Dumnezeu.